

[Justitsministeren.]

Udlandet. Den menige Mand kan kun føle en almindelig Usikkerhed overfor den bestaaende Tilstand, men ikke vise, hvordan Ønsket om en Forandring skal affattes. Det ærede Medlem udtalte, at der i Befolkningen var Glæde, naar Politiet ikke kunde oplyse en Sag, og naar en Forbryder blev frikendt ved Domstolene o. s. v. Der er noget om, at der destoværre er ved at oparbejde sig nogen Uro og Mistillid paa dette Omraade, og derfor tror jeg, det er paa høje Tid, at vi faar Lægmænd til at medvirke i vort Retsvæsen. Naar det ærede Medlem derfor tvivlende rejste Spørgsmaalet: Er Tiden nu inde til, at vi skal have Domsmande i alle Straffesager, som ikke er Nævningesager? havde det ærede Medlem selv besvaret Spørgsmaalet kort i Forvejen ved at omtale den Mistillid til Politiet og Domsmagten og i det hele vort Retsvæsen, der er ved at komme frem i Befolkningen. Tiden er efter min Mening ikke alene inde, den er fuldmoden, ja, det er paa høje Tid, at vi faar Domsmandsinstitutionen indført.

Med Hensyn til Nævningerne sagde det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen), at han var Modstander af Nævningeinstitutionen, men en Ven af Domsmandsinstitutionen; og det ærede 7de tingvalgte Medlem (Rytter) mente, at Nævningerne ikke nyder Tillid i Befolkningen. Jeg kan henpege paa, hvad det ærede 10de tingvalgte Medlem (Lewinsky) klart og bestemt udtalte paa dette Punkt. Han er sikkert en Mand, som er berettiget til at tale paa den store Arbejderbefolknings Vegne, og det er ogsaa min Overbevisning, at der er virkelig Tillid til Nævningeinstitutionen her i Landet, og det beder jeg det ærede 16de tingvalgte Medlem om at tillægge nogen Betydning. Det lader sig ikke gøre at trænge Nævningeinstitutionen tilbage, for at Domsmandsinstitutionen kan træde i dens Sted; det er noget, der ikke for Tiden lader sig gøre. Der er Tillid til Nævningeinstitutionen, og der er i vide Kredse i vort Land Haab om, at man kan faa sin Ret ved Nævningeinstitutionen, medens det maaske var glippet, hvis man var blevet stillet overfor juridiske Dommere. Man haaber paa en større menneskelig Forstaaelse og Medfølelse og derfor paa en Hjælp fra Nævningeinstitutionen, og det Haab og den Tillid maa man ikke berøve den store, brede Befolkning.

Paa eet Punkt er jeg enig med det ærede 7de landstingsvalgte Medlem, nemlig at Offentlighed i Retsplejen er indført til Beskyttelse for sigtede; naar man der-

for her ønsker nogen Begrænsning eller Adgang til i enkelte Tilfælde at udelukke Offentligheden eller offentlig Gengivelse, vil det for mig have megen Betydning, om dette sker efter sigtedes Begæring eller med hans Samtykke eller ej. Det kan jo nemlig ikke nægtes, at for en sigtet, og navnlig for en uskyldig sigtet, kan det undertiden være yderst pinligt, at Retsforfølgningen imod ham skal foregaa offentligt. Det hjælper i mange Tilfælde kun lidet, at Dommen til sidst frifinder vedkommende; gennem den store Udbredelse i hele Offentligheden af den Anklage, der er ført imod ham, vil der dog i visse Tilfælde kunne blive dette tilbage: Det var ham, der en Gang var for Retten, der er noget galt med ham. Naar derfor sigtede eller tiltalte, til hvis Beskyttelse Offentlighed er indført, selv begærer det, eller naar han i hvert Fald tiltræder Ønsket om, at Offentligheden udelukkes, vil jeg nok kunne gaa med til en Begrænsning paa dette Omraade.

Med Hensyn til Erstatning for uforkyndt Fængsling har jeg det Indtryk, at vi nok kan forhandle os til Rette. — Og saa er der blot endnu et lille Spørgsmaal, som jeg maa omtale. Det ærede 16de landstingsvalgte Medlem er, saa vidt jeg kan skønne, en Autoriteternes Mand, fuldt ud Autoriteternes Ridder. Dette fører det ærede Medlem ud i en Yderlighed ved en stærk Fastholden af det gamle Montesquieu'ske Princip om Retsordenens Inddeling og Domstolenes absolutte Uafhængighed af Administrationen, og det ærede Medlem er derfor, ligesom det ærede 7de landstingsvalgte Medlem, bestemt imod, at Justitsministeren skal kunne paalægge en Dommer at rense sig ved Retten i Anledning af ærerørige Beskyldninger, der offentlig er fremsat imod ham. Det ærede 7de landstingsvalgte Medlem var til min store Forbavselse næsten helt bedrøvet over, at man kunde gøre noget saa skændigt som at tænke sig, at Justitsministeren skulde kunne paalægge en Dommer at rense sig ved Domstolene. Det er dog ikke noget at hønfalde i Sorrigheds over, det er dog ikke saa slemt, dette, at der bliver sagt til en Dommer, mod hvem der offentlig er fremført ærerørige Krænkelser: Vil De ikke være saa god at fralægge Dem det ved Domstolene, der klæber alligevel noget ved en saadan Sag. Men i alle Tilfælde vil Retspræsidenten ogsaa kunne gøre det, og der kan vanskeligt tænkes et Tilfælde, hvor ikke en Samtale mellem Retspræsidenten